

Северно сияние

По А. Бремъ

Плутуваме съ шейна по сибирската тундра. Топломърътъ показваше 38 градуса подъ нулата и продължаваше още да спада.

Настъпи нощта. Сибирска нощ! Мъчно е да си представи човѣкъ северна нощ. Никѣде жива душа! Никакъвъ признакъ на животъ!... Навсѣкѣде — додето ти око стига — все бѣла, заснѣжена пустиня.

Ние спрѣхме при малка горичка, захвърлена край брѣга на една рѣка въ тундрата, като истински оазисъ всрѣдъ снѣжната пустиня. Разп्रेгнахме кучетата и разтоварихме шейната. Отъ силния студъ брадитѣ ни се бѣха покрили съ скрежъ, а клепачитѣ ни приличаха на рѣсни отъ ледъ.

Казацитѣ разгребаха снѣга, накладоха огънь и приготвиха за вечеря.

Дойде време и за сънъ. Дадох на кучетата по една сушена риба. Ние влѣзохме въ коженитѣ си човали и се завихме презъ глава. Дълго време не можахъ да заспя.

Внезапно срѣдъ тишината се разнесе продължителенъ жаловитъ викъ. Човѣкъ, загубилъ се изъ тъмитѣ на тази поснѣжена пустиня ли е това? — Не! Това бѣше вой на сибирско куче. Този вой процепи като мълния тишината на сибирската нощ и стихна нѣкѣде далечъ изъ снѣжната пустиня. Азъ изтрѣпнахъ отъ ужасъ и страхъ.

Обади се и друго куче, трето, четвърто скоро цѣлата околностъ екна отъ оглушителния вой на много кучета.

Следъ половинъ часъ, когато всичко заглъхна, азъ си подадохъ главата, за да видя небето. Ала какво бѣше моето очудване!

Една широка джга, образувана отъ най-блѣстещи цвѣтове, сияеше на небето и изпущаше нагоре безброй червени и жълти лъчи.

Това бѣше северното сияние.

Азъ събудихъ другаритѣ си, за да се поналюбуватъ и тѣ на необикновената гледка. Ние мълчаливо се възхищавахме на северното сияние. Следъ известно време огромната джга започна да се издига бавно все по нагоре и по-нагоре, докато най-после надъ нея се образуваше втора.

Картинитѣ ставаха една следъ друга все по-омайни и по-влъшебни. Изведнажъ цѣлото небе, почервенѣ, като че ли нѣкой го запали и снѣгътъ тутакси доби розовъ цвѣтъ.

Азъ не успѣхъ да извикамъ отъ очудване, защото въ сщия мигъ пурпуратъ изчезна и вмѣсто него сепояви оранжева свѣтлина, която изпълни цѣлото небе. Неволно спрѣхъ дишането си и очаквахъ тътнежа на нѣкой гърмотевица, която безъ друго би трѣбвало да последва, следъ такова пламване на свѣтлинитѣ. Но ни единъ звукъ не наруши безмълвието на нощта.

Никога не съмъ си представялъ, че северното сияние може да бѣде тъй вълшебно. Бързо се смѣняха червениятъ, гължбовиятъ, зелениятъ и жълтия цвѣтове и тъй ясно се отразяваха върху снѣга, че цѣлата тундра изглеждаше последователно залѣна ту съ кръвъ, ту озарена съ една силно зелена свѣтлина, презъ която странно блястѣха по-силнитѣ малинови и жълти лъчи.

Но не бѣ само това.

Следъ нѣколко минути дветѣ джги незабелязано се разпадаха